

Προορισμὸς τοῦ φύλλου μας εἶνε νὰ τυπᾶ καθε κοινωρικὴ σκεπὴ

ΗΛΙΟΣ

(Ἀπαγγέλληκε τὴν περασμένη Κυριακὴ στὴ Μι-
τρόπολη μὲ τὴ Δοξολογία).

«Σὲ ψηλὸ βουνὸ σὲ ριζιμὸ χαράκι
κάθεται ν' Ἀητὸς βρεμένος, χιονισμένος,
καὶ παρακαλεῖ τὸν ἥλιον νάνατείλῃ.
Ἦλιε ἀνάτειλε, ἦλιε λάμψε καὶ δῶσε,
γιὰ νὰ λυώσουνε τὰ χιόνια ἅψ' τὰ φτερά μου
καὶ τὰ κρούσταλλα νὰπὸ τὰ ρόνυρά μου».

Μὰ ἡ παγόστηθη κ' ἡ μαρμαρένια νύχτα
ὄλο κι' ἀπλανε τριγύρω ἀγριεμένη.
Χρυσαιτέ μου, ἄλλοιὰ στὴ μοῖρα σου τὴ μαύρη
Σὲ βαστάει δετὸ κι' ἀσάλευτον ὁ πόνος
χρόνι καὶ καιροῦς, καιροῦς φαρμακωμένους
καὶ παρακαλεῖς, μὰ ὁ ἥλιος δὲ σπλαχνιέται.

Καὶ ἡ παγόστηθη κ' ἡ μαρμαρένια νύχτα
στύλωσε βαριά τὰ πέτρινά της πόδια
πὰ στὰ στήθια σου κι' ἀπὰ στὰ σωθινά σου.
Χρυσαιτέ μου, ἄλλοιὰ στὴ μοῖρα σου τὴ μαύρη.
Σοῦ βαστᾶν δετὸ τὸ φτεροκόπημά σου
χιονοκρούσταλλα καὶ μοῖρες μανιασμένες.

Στὸ τρισκόταδο καὶ στῆς νυχτὸς τὴ φοίρη
τὸ φουρτούνιασμα γρικιέται τῆς καρδιάς σου
κι' ἀπ' τὰ μάτια σου ἡ ὄρη σπιθοβολίει.
Ἦλιε ἀνάτειλε. Γιὰ σένα κλαίει ἡ Ἐλπίδα
ἡ χουσόφτερη κι' ἐρωτοπαθιασμένη
ποῦ βαρυκομᾶ στὸν σκλάβου Ἀητοῦ τὰ στήθια.

Ἦλιε ἀνάτειλε, κ' οἱ χρησιμοδότες Νύφες
δέρνονται καὶ κλαῖν γιὰ τὰ μαντέματά τους
μὴν τὰ χάλασε κακοῦ Θεοῦ τὸ χέρι.
Ἦλιε ἀνάτειλε κι' ἡ πλάση ξεψυχάει
τῶν ἱερῶν γρῆσιμων, καὶ τοῦ Μαρμαρωμένου
τὰ ὄρια ὄνειρατα κ' οἱ χρυσαιγές τῶν πόθων....

Ξάφταν βρόντηξε γι' ἔσπασ' ἀστροπελέκι
κ' ἤρπεν ἡ φωτιὰ τῆ Νύχτα στὴν καρδιά της.
Γύρω γκρέμισαν τὰ πέτρινα σκοτάδια
κ' ἔλαμψε ἡ αὐγὴ κι' πρόβαλεν ὁ Ἦλιος
Ἦλιος βασιλιάς, ἀσημοφόρεμένος,
χρυσοστέφανος καὶ φλογοπροσωπάτος.

Κι' ἀπ' τῆς θάλασσας τὴ φωτισμένην ἄκρη
γιγαντόκοσμος ἀνάβλεψε ὁ Ἀκρίτας
ποῦ κεραύνωσε τὴ μαρμαρένια Νύχτα
Κάπου γέρασε πρὸς τὸν ἄητὸν ὁ ἥλιος,
κάπου ρίγησεν ἡ Πλάση. Καὶ σκορπίσαν
χιονοκρούσταλλα καὶ μοῖρες μανιασμένες.

Ξεφωγήσανε κ' οἱ Χρησιμοδότες Νύφες
κι' ἀναβούηξαν τὰ γαλατὰ τὰ οὐράνια.
Κι' ὁ χρυσὸς Ἀητὸς, ὁ Ἀητὸς, ὁ Χρυσαιτὸς μας
ἔκραξε δεινὰ χτυπώντας τὰ φτερά του
κι' ἀνεπάρθηκε στὸ ψηλὸς, ὡς ποῦ βγεινὴ
νέφαλο χρυσὸ μὲς τὴ φωτοπλημμύρη.

Χρυσαιτέ, ποῦ πᾶς τὸ κυκλοπέταμά σου;
— Πάω γιὰ νὰ βρῶ τὴ Ρήγισσι τῶν θρούλων,
πάω γιὰ νὰ βρῶ καὶ τὸ Μαρμαρωμένον
κι' ἀπ' τὸν ὕπνο του πάω νὰ τὸν ξεπῆσω.
Φτερὺνίστε ἀγνὲς ψυχές, καὶ ζωντανέψτε
ὄρια ὄνειρατα καὶ χρυσαιγές τῶν πόθων.

Θ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΛΑΛΕΛΗ

Πάρτε, ὦ Ἐωδιές καὶ Καλομοῖρες,
ἄνθη ἀπ' τῶν ὄρφανῶν τὴν προσευχή,
πάρτε καὶ φῶς ἀπ' τῶν μανάδων τὴν ἀγάπη
κι' ἀπ' τοῦ φτωχόκοσμου τὴν ἄδολη ψυχὴ,
καὶ πλέξτε εὐωδιαστὸ βασιλικὸ στεφάνι
γιὰ μιὰ πονετικὴν ἅγια καρδιά,
ποῦ ξέρει νὰ λαφρώνη τὴ φτωχολογιά
χωρὶς νὰ διαλαλῇ καὶ τὸ καλὸ ποῦ κάνει.
Ἔτσι κι' ὁ Ἦλιος φῶς ζεστὸ χαρίζει
στὴν Πλάση, δίχως ἀμοιβὴ καμμιὰ,
κ' Ἐκείνη μὲ τοῦ αἰθέρα τοῦ γλαυκοῦ τὰ χέρια
τὸν χρυσοστεφανώνει Βασιληᾶ
μὲ χρυσοστέφανο πλασμένο ἀπ' τὰ τραγούδια
τοῦ κόσμου τῶν πουλιῶν, κι' ἀπ' τῶν κυμάτων,
τὸ παίξιμο, κι' ἀπ' τὴν ἀγάπες τῶν πνευμάτων
κι' ἀπ' τὴν ἀγνή εὐωδιὰ ποῦ χύνουν τὰ λουλούδια.
Ὁ «Μυτιληνὸς»

Χαιρετισμοὺς ἀφιερώνω
στὸν ἐστεμμένο δολοφόνο.

ΑΓΓΕΛΟΣ διαβολόμορφος ἀπ' τὸν Τσολιᾶ ἔσταλη
— ὁ Κροῦμος — τὰ ἐπόμενα στὸν Κάιζερ νὰ ψάλλῃ:
Χαῖρε ποῦ δὲν ἀντέχω πιά νὰ στέκω στὸ πλευρό σου,
χαῖρε ποῦ, ἀθεόφοβε, μὲ πήρες στὸ λαιμό σου.
Χαῖρε ποῦ μὲ στριπάτσαρες καὶ μ' ἔκαμες ἐρείπιο,
χαῖρε ποῦ ἀντρειεύσαι, μὰ εἰς' ἀκόμα νήπιο.
Χαῖρε ἀπ' ἔξω λέοντα καὶ ἀπὸ μέσα ὄντα,
χαῖρε φρικτὸ καὶ βάρβαρο τοῦ κόσμου δολοφόνο.
ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ τ' ἀπροσδόκητα ὁ Ντίνος γεγονότα
ἦπτι' ἕνα ροῦμι κι' ἔστειλε τὴν κατωτέρω νότα:
Χαῖρε παληάτσ' ἐγωῖστή, μὲ τὰ παχιά τὰ σάλια,
χαῖρε ποῦ μὲ κατάντησες σὲ τοῦτα δῶ τὰ χάλια.
Χαῖρε ποῦ μοῦ παινεύτηκες, κουνιάδε μου, θυμήσου,
τὴ «σιδηρᾶ» πυγμὴ σου
κ' εἶπες μ' αὐτὴ στὸ θρόνο μου πῶς θὰ μ' ἐπαναφέρης,
ὅμως τὴν ἔχωσες θαρρῶ ἐκεῖ μαθὲς ποῦ ξέρεις.
Χαῖρε σπουδαῖε φαφλατᾶ, χαῖρε σαλιάρη μόνε,
χαῖρε φρικτὸ καὶ βάρβαρο τοῦ κόσμου δολοφόνο.
ΓΝΩΣΙΝ λαβὼν πολὺ ἀργὰ τῶν νέων ὁ Ἀγᾶς,
ἔφαλε τὸν ἐξῆς μανὲ μὲ τρομερὰς κραυγὰς:
Χαῖρε ποῦ μὲ κατάφερες νὰ πάρω κουτρουβίλες
ποῦ σὰν καὶ τοῦτες ὅμοιες ὁ κόσμος δὲν εἶδ' ἄλλες.
Χαῖρε ποῦ σ' ἀκολούθησα στραβὸς καὶ τυφλωμένος,
χαῖρε ποῦ πήγα γιὰ μαλλὶ καὶ βγήκα κουρεμένος.
Χαῖρε ποῦ μπὸκ γεντίν κ' ἔσῳ μὲ τὰ παχιά σου λόγια
χαῖρε ποῦ ρεζιλεύτικες κ' εἶσαι γιὰ μοιρολόγια.
Χαῖρε ψευτιάς ἀραμπαδιά, χαῖρε βλακειὰς τόνε,
χαῖρε φρικτὸ καὶ βάρβαρο τοῦ κόσμου δολοφόνο.
ΔΥΝΑΜΙΣ ἐπεσκίασε τὸν Κάρολο κατόπι
κ' εἶπε σιὸν Κάιζερ ψαλμοὺς γλυκοὺς σὰν τὸ σιρόπι:
Χαῖρε ποῦ ἔβαλες ἐμὲ νὰ ξεσπαθῶσω πρώτα
χαῖρε ποῦ ἔγεινα τζουτζές κι' ὁ ἦσκιος ἐνὸς γιῶτα,
χαῖρε ποῦ πήρ' ὁ διάολος τὸ Κράτος μου καὶ πάει,
χαῖρε ποῦ καὶ ὁ θρόνος μου πεινᾶ καὶ πᾶ' νὰ φάῃ.

Χαίρε πού την κακή ψυχή τή μοίρα σου σαμάτευς,
και τὸ Θεὸ σιάνόητα τὰ λόγια σου ἀνακάτευς.
Χαίρε πού κ' ἄν τὰ ὄνειρα πού εἶχες και πού εἶχα
χαίρε πού τὰ μουστάκια σου θὰ βγάλουν τρίχα τρίχα.
Χαίρε βλακείας τυραμῖς, και κουταμάρας κῶνε,
χαίρε φρικτὲ και βάρβαρε τοῦ κόσμου δολοφόνε.
ΖΑΛΗΝ παθῶν ὁ Γούναρης με ὄλη του τὴν κλίκα
ἔψαλε τὰ ὦ; ἔπεται με πικραμένη γλύκα:

Χαίρε πού δὲν ἐλπίσαμε νὰ λύσουν τὸ σελίχι σου,
χαίρε πού δὲν πιστεύαμε χῶμα νὰ φάη ἡ ράχη σου.
Χαίρε πού μ' ἔμαγεψες με τοὺς λιονταρισμοὺς σου,
χαίρε πού μ' ἔξιλίψες με τοὺς γαϊδουρισμοὺς σου,
χαίρε πού τὴν ἐλάθαμε κ' ἄμαρτωλοὶ πού φύγωμεν
χαίρε πού ἔφτασ' ἡ στιγμή τὸν τάφο μας ν' ἀνοίγωμεν.
Χαίρε κουτὶ μπαγαποντιάς, χαίρε διαβόλου γόνε,
χαίρε φρικτὲ και βάρβαρε τοῦ κόσμου δολοφόνε.

ΗΠΙΑΝΕ «Κούρδων» γενγαὶ πικρὶς με μιὰ νερόκουπα
κ' ἐνόησαν τί πά' νὰ πῆ γουλι κτὶ λεμονόκουπα,
και μαζευτήκαν μυστικὰ και κάμαν συνεδρίαση,
και ψάλαν ὄλοι ἐν χορῶ με τρόμο και φρικίαση:

Χαίρε πού οἱ ἐλπίδες μας ἀπέπτησαν ὡς νέφη
Χαίρε πού δὲ μ' ἄρησες οὔτε για ὕπνο κέφι
Χαίρε πού ἐτοιμάσαμε για μερικὸς κρεμάλα,
χαίρε πού κάτσαν τῶρ' αὐτοὶ στὸ σβέρκο μας καβάλλα.
Χαίρε πού μ' ἔκατηνησες στ' ἀγκαθια ν' ἐκαθόμαστε,
χαίρε πού και νὰ βγαίνομε στὴν ἀγορὰ ντρεπόμαστε.

Χαίρε βλακείας τυραμῖς και κουταμάρας κῶνε,
χαίρε φρικτὲ και βάρβαρε τοῦ κόσμου δολοφόνε,
ΚΗΡΥΚΕΣ χοντροκέφιοι ἦλθαν ἐκ τῆς Ρωσσίας
κ' ἐφώναξαν ὡς σάλπιγγες Δευτέρας Παρουσίας:

Χαίρε, ὦ ὑπεράνθρωπε, ὕλεο καιρόν και τόπον
πού δὲν κατέχεις τὰ μυαλὰ τῶν πιὸ κοινῶν ἀνθρώπων.
Χαίρε πού μ' ἔσκούντηξες σὲ ἀνταρσίας φόρα
και ἐσάπασε στὴν κούτρα σου τῆς ταραχῆς ἡ μπόρα.
Χαίρε πού στὰ ἠφαιστεια ἐκτιξες τὰ παλάτια σου
κ' ἔτσι ἀτός σου ἐβγαλες τὰ στραβωμένα μάτια σου.
Χαίρε πού τόσον αἵματος θυσία δὲν σ' ὠφέλησε,
και μόνο πού τὰ μὲνρα σου τὰ σχέδια διέλυσε.
Χαίρε βλαστὲ τοῦ Σατανᾶ, χαίρε Διαβόλων γόνε,
Χαίρε φρικτὲ κ' ἠλίθιε τοῦ κόσμου δολοφόνε.

Ὡ Κάιζερ, ὅσ' ἄφησα στοιχεῖα, νὰ τὰ σιάξης,
για νὰ προφτάξω ν' ἐγὼ πῶ κ' ἐγὼ τὰ ἐξ ἀμάξης:

Χαίρε πού ἐφροες κ' ἐδῶ φρικτὸ ἀλληλοφάγωμα.....
Ἐγὼ δὲ μπλέξας στὸ δεινὸν μες τὸν κανγα πελάγωμα,
ζαλίστηκα στὸν πόλεμο τοῦ ἀλληλοδαγκώματος,
ὡς πού ἡ δεκάρα μ' ἄφησε και μ' ἤυρεν ὁ Ἀσώματος!
Χαίρε πού ἤυρανε καιρὸ οἱ μποῦφοι, ὦ θηρίο,
νὰ διηρῆσουν ἰατροὺς «πὲρ τῶ Ἰπουργεῖο»!
Χαίρε πού θέσιν ἀπαιτῶ κ' ἐγὼ, γιατί, στοχάσου,
λέρωσα χέρια και χαρτὶ γράφοντας τῶνομά σου.
Χαίρε πού χίλια Νέσρωνες δὲν κίνουν ἓνα νύχι σου,
χαίρε πού χίλιες πριονιές δὲν φτάνουν για τὸ σνίχι σου.
Χαίρε βλαστὲ τοῦ Σατανᾶ, χαίρε Διαβόλων γόνε,
χαίρε φρικτὲ κ' ἠλίθιε τοῦ κόσμου δολοφόνε.

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Ὅταν δῆς πῶς κλυτὰ στὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανὸ, περίμενε
νὰ σου προτείνουν τὴν ἐνσείχαι τῆς Μεγάλης Λίμνης.

Ὅταν δῆς πῶς ἔρχονται μπιζέλια, σημείων ὅτι θὰ μείνης νη-
στιός.

Ὅταν δῆς νεροκόκουρη, ἀπόδειξις ὅτι θὰ κερδίσης «ὄγδοη-
κοντα χιλιάδες γροσιῶν».

Ὅταν δῆς Ἐνοδοχεῖς σαν τὴ Μ. Βρετανία, εἰ ποτικὸί θὰ
ῤῥῆνε τὸ κάπλιμά σου.

Μποῦφος με κα φτερα σημαίνει εἰμῖνον πού πάντα ζῆ λένε
καλά, γιατί μοσεῖ καλὰ με ξίνα δύνεια, λένε. Μποῦφος μηδη-
μένος σημαίνει διορισμὸν ἰατρῶν «παρὰ τοῖς Σεβαστοῖς Ἰ-
πουργείοις» λένε.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

(ἀντιλήλων διὰ γυμνασιόπαιδας)

—Τι ἤθελε τάχα νὰ μ' ἔπῃ τὸ προχτεσινὸ βαποράκι με
τὴν κόκκινη σημαία; Ἐγὼ νὰ ἤμουν, ἤθελα νὰ τὸ κάψω
τὸ ματομένο κουρέλι για νὰ μὴ φανῆ πιὰ.

Αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Μάρπα Γιώργης, τραβῶντας τὸ δέκατο
ταίπουρό του σὲ μιὰ ζεστὴ ταβερνίτσα τῆς Κουμιδιάς.

—Ἄκουσε ν' ἐγὼ τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ἓνας γέ-
ρος ἀπὸ τὴν παρέα.

Ρούφηξε τὸ ταίπουρό του κ' οἱ ἄλλοι κοντέψανε τὶς καρέ-
γιες τους.

—Μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸν ἓνας Ἄγᾶς εἶχε διασακτοῦ
ἓνα Ἀρβανίταρο ὡς ἐκεῖ ἀπάνου. Μέσα στὰ χροῖα τοῦ Ἀρ-
βανίτη τὸ σπουδαιότερο ἦταν νὰ κἀνῃ τὸν Ἄγᾶ κάθε βρά-
δι.... ἤγγουν θέλω νὰ πῶ νὰ τότε σκουπίζη τὸ φόρεμα ἀπὸ
πίσω.

Μιὰ βραδιὰ, ἀπάνου στὸ σκούπισμα πού εἶπαμε, καθὼς
ὁ Ἀρβανίτης ἔβαλε τὸ χέρι του κ' ἀπὸ προστά..... δηλα-
δή τὶς θέλω νὰ πῶ για νὰ τὸν σκουπίση τὸ γελέκο, ἔπια-
σε στὴ μέση τοῦ Ἄγᾶ ἓνα περιστροφο.

—Βαί ἐφέντημ, τί τὸ θέλεις τοῦτο; ρώτησε ὁ Ἀρβα-
νίτης.

—Ναμοῦς ἴσιν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγᾶς.

ΖΑΧΑΡΗ

(βλάμικο)

Τώρα πού λείπ' ἡ ζάχαρη
γύρνα, μωρή, και δὲ με
και μ' ἓνα σου γλυκὸ φιλι
ἔλα ζαχάρωσέ με.

Μάθε, με φέρνεις, ἄσπλαχνη,
σὲ φοῦρκα δίχως ὄριο
και θὰ σὲ κἀνω μὴνυση
πὼς εἶσαι.... λαθρεμπόριο!

Ὁ βλάμης

Ἀπαντησοῦλα

Ἄφου νὰ μ' αἰθῆς θέλεις τὸ γιατί
γὰ ὅ σ' ἄνταμώνω, δὴ γλυκὸ κουκλάκι,
νὰ σου τὸ πῶ γύρε κρυφὰ στ' ἄφτι
νὰ μὴν τὰ μ' αἰθῆ κ' ἡ μαμά κ' ἔχομε κανγαδάκι.

Λοιπὸν ξανθοῦλα χωριανη
για σὲ τὸ δόντι μου πονεῖ.

Τ.

ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΜΥΑΠΟ ΠΗΓΑΙΝΕΙ:

- Για διασκέδαση και διδασκαλία
Στὸ μοναδικὸ μας Παιτὲ
- Για τουμ τεκὶ ἔξοχο και σιγαρόχαρτα γαλλικὰ
Στοῦ Κουζουτζόγλου και Ζάνου.
- Για ὄλα τὰ πράματα
Στοῦ Λαλέλλη και Περικλῆ Ἀντωνίου
- Για σταφιδοζάχαρη
Στοῦ Γεωργίου Στεφάνου
- Για τυπογραφικὰς ἐργασίας
Στὸ «Μυτιληνιὸ»

— | — ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΑΣ ΣΗΛΩΝΑΚΙ — | —

ΕΝΩ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ....

Και στὸ δεινὸ πού τῶνομά σου χάραξες
μιὰν ἀγριεμένη τοῦ Γεννάρη μέρα,
τώρα στολίστηκε με χίλια λούλουδα
και μ' εὐωδιὰς γιόμισε τὸν ἀέρα.
Και στὴν καρδιά πού τῶνομά σου χάραξες
μιὰ μέρα πούχε μέσα τῆς τὸ Μᾶη,
κλαίγοντας τώρα τοῦ Γεννάρη ὁ ἀνεμος
βογγᾷ, σ' ἄν κἀνὶ νὰ μοιρολογᾷ.

Τζόης

Σάββατον 3 Νοεμβρίου 1918.

Ἐπεύθυνος Διευθυντής

Τύποις «Ἐλ. Λόγου»

Δῶρος Ἀδωρος